

стїе-то, само ако е благоразуменъ; истина нѣбы никой давалъ себѣ трудъ, да свое-то жребіє тuka на землј-тѣ поболшава, но спокойно бы сѧ ослонилъ на Бога, и чекалъ бы отъ Него-тѣ благость сичко-то, що му е нужно. Но нѣма награжденіе безъ трудъ; нѣма добытъ безъ промышленость; нѣма безопасность безъ предосторожность.

Божіја-та премудрость не е намерила за добро, да проведе чоловѣка сички-атъ си животъ, безъ да работи нищо. За ради това го е обдарила сѧ словоднѣ колиж, да може да прави що ище. Дала му е разумъ, да распознава и да избира онова що е добро. А да не бы отъ леньость изгнилъ, пустила е на него много и тешки нужди, защо е искала да го сѧ тѣхъ накара, да сѧ сѧ помоць-тѣ на добывените способности постарае за поболшаніе-то на частіе-то си. Та е полски-те звѣрове облекла сѧ власати кожи, а птицы-те е покрила сѧ пера, да ги сѧ това отъ сѣкој ваздушнѣ неугодность одбрани; но чоловѣка е оставила совсѣмъ голъ, сѧ нищю не облечена.

— На сѣкой скотъ и звѣрь далъ е Богъ природно оружіе, да сѧ сѧ него отъ свой-атъ непріятель брани; на єдного е далъ ажъ снагъ, на другого чуднѣ хитрость и брзинѣ; но чоловѣка отъ природѣ-тѣ нищю не е получилъ, сѧ кое-то бы напримѣръ могаљ, на бодливый-атъ рогъ коловскій, или на остры-те ногты левовы, или на лкость-тѣ тигрова, или на жало-то змійно, на среџа да стои. Ез место тоа недостатокъ дала му е премудрость-тѣ Божіја разумъ и хитрость. Та е така щелла, да той самъ себе намѣри и дрѣхи и оружіе и сичко, що му трѣбува. Та го е принудила, да сѧ ползута сѧ свои-те душевны способности, каквъ бы могаљ чрезъ това да